Defensar les víctimes d'assetjament des de les evidències

written by Pilar Fernández | 5 de May de 2023

L'assetjament no és cosa de xiquets, és qüestió de vida o de mort, és un problema extremadament greu de salut pública. Precisament per això no han de ser trivials, impulsives o infundades les respostes que, des de l'acadèmia, des dels centres escolars o des dels mitjans de comunicació donem a esta realitat. Les evidències científiques són rotundes, claríssimes i unànimes respecte de les vies que poden solucionar el problema de l'assetjament escolar.

Posar-se del costat de la víctima i aïllar els culpables suposa aplicar els millors recursos, respondre amb allò que la ciència ha demostrat que funciona, defensar-la des de tota la comunitat i amb els millors mitjans. La informació sobre què és el que funciona està publicada i disponible per a qui la vulga conéixer a l'Informe de la Comissió Europea Aconseguir el benestar de l'alumnat per a tothom: contextos educatius lliures de violència.

Sistemàticament, però, cada vegada que un cas d'assetjament acaba tràgicament, en diversos àmbits reapareixen veus que asseguren que la solució està en la violència, que és "obligatori" defensar-se, que "si t'agredeixen has tornar-

la", i que validen la violència com a mitjà per a acabar amb la violència, posant-se en contra de les evidències que demostren que **la violència genera més violència** i que la solució requereix indefectiblement "*bystander intervention*". Deixar d'aplicar o donar credibilitat a estes afirmacions o intervencions que no apliquen l'evidència també és clau per a acabar amb l'assetjament escolar.

La investigació i la pràctica en multitud d'escoles han demostrat que **només intervenint en i des de tota la comunitat**, realitzant socialització preventiva de la violència de gènere i aplicant el model dialògic de prevenció i resolució de conflictes és possible acabar amb esta xacra.

Els xiquets i les xiquetes poden aprendre que és possible resoldre els seus problemes sense acudir a la violència, que poden (i han de) fer-se respectar a si mateixos i als altres sense ser uns "*pagafantas*" o uns "*simp*", que hi ha models de persones igualitàries, fortes, apassionades i bondadoses, capaces de mantenir relacions personals i socials lliures de violència. La investigació i les experiències com el club de valents violència zero que existeix ja a molts centres han demostrat, estan demostrant, que és possible posar fi a l'assetjament escolar i crear entorns lliures de violència, comunitats que realment paren els assetjaments i defensen les víctimes.

es veus que demanen que la víctima d'assetjament responga amb violència estan, al capdavall, posant de nou tota la responsabilitat de la resposta sobre la pròpia víctima i enfortint el model violent en les relacions en el tractament de conflictes, perpetuant i replicant discursos de poder i violència.

Estes mateixes veus, a més, defensen que un cop l'assetjament s'ha perpetuat i s'ha fet mal a la víctima, ja no hi ha solució ni sortida per a ell o ella, i auguren un futur de patiment i dolor a la víctima que no haja respost violentament i un futur de contínues relacions violentes a l'assetjador que no haja estat corregit amb violència. Esta visió també contradiu les evidències científiques que ens diuen que **el cervell humà manté la seua plasticitat i capacitat de transformació i aprenentatge al llarg de tota la vida**, i constata la importància de les amistats per a previndre la violència.

Sempre podem ser arquitectes del nostre propi cervell, tal com demostra la neurociència i, amb la construcció de les relacions adequades en entorns lliures de violència, reaprendre conductes i reconstruir les nostres relacions, apropant-nos així a una vida millor amb més benestar i salut, lliures de la violència.

[Imatge: Freepik.com]